

Derfor er dette Ændringsforslag at betragte som et nødvendigt Tillæg til Lovens øvrige Bestemmelser. — Endelig skal jeg bemærke, at det sidste Ændringsforslag, Forslaget under Nr. 5, gaar ud paa, at man holder sig til den nugældende Regel om kongelige Skatters Forfaldstid, hvilken jo i Amtstueforordningen af 1840 er bestemt saaledes, at naar Skatten indbetales senest 3 Maanedersdagen efter Skatteeternins Begyndelse, altsaa senest den 30te Juni eller den 31te Decemder, er det god Betaling, men efter Lovforslaget vilde det være saaledes, at Skatten skulde betales allerede inden Udgangen af den anden Maaned efter Skatteeternins Begyndelse, og det vilde være en Indskrænkning af den Ret, Skatteyderne nu have, til at vente 3 Maaned med Indbetalingen af deres Skat. Derfor foreslaas det i Ændringsforslag Nr. 5 ordnet saaledes, at man skal vente, til de 3 Maaned er gaaet, det vil sige, at Indbetalingen af Skatten — det er egentlig det, det gaar ud paa — først skal finde Sted efter vedkommende Kvartals Udløb og da inden 8 Dage derefter. Forholdet vil altsaa blive det, at for Amtstuerne vilde de sædvanlige Regler gælde, saaledes, at naar Kvartalet er ude, skulde de efter kort Tid indsende deres Restancelister for at faa dem autoriserede til Udpantning. Og for Kommunerne, som oppebære personlig Indkomstskat, skal Indbetalingen ligeledes finde Sted kort Tid efter Kvartalets Udløb, og samtidig dermed skulde Restancelisterne indsendes. Dette Ændringsforslag staar i Forbindelse med et af Ministerens Ændringsforslag, som gaar ud paa at forandre Fristerne fra 2 til 3 Maaned.

Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale Flertallets Ændringsforslag, idet jeg forbeholder mig at vende tilbage til Sagen, naar den højtærede Finansminister har udtalt sig om de af ham stillede Ændringsforslag.

Finansministeren (Scharling): De af det ærede Flertal stillede Ændringsforslag, som den ærede Ordfører nu har omtalt, kan jeg tiltræde og anbefale.

Jeg har selv stillet en Række Ændringsforslag, som dog overvejende dels ere af redaktionel Natur og dels gaa ud paa at ændre de Frister, som af Udvalgets Flertal ere foreslaaede satte ind i Lovens Stedet for den oprindelige Bestemmelse, hvorved flere af disse Frister skulde fastsettes af Finansministeren. Ændringerne her gaa ud paa at rykke Begyndelsen af

de forberedende Arbejder lidt længere frem og at skyde Slutningen af dem lidt længere tilbage, saa at den hele Tid, som Ligningskommissionerne og andre Myndigheder faa til Forberedelse af Skatten, bliver noget længere, end den vilde blive efter de i Lovforslaget ved 2den Behandling indsatte Frister.

Ændringsforslaget under Nr. 1 svarer til det, som nu alt er blevet vedtaget for den anden Lovs Vedkommende med Hensyn til Bygninger, der ejes af Kommuner. — Forslaget under Nr. 2 gaar ud paa en Ændring, som jeg alt bebudede ved Sagens 2den Behandling, hvorefter det Skatteafdrag, som skal finde Sted efter Lovens § 4, for Bankers og Sparekassers Vedkommende begrænses til de Sparekassekonti, hvor den halvaarlige Rente udgør mindst 5 Kr. Det vil have til Følge, at omtrent mindst $\frac{2}{3}$ af samtlige Sparekassekonti vilde falde uden for denne Bestemmelse, hvad der vil være en overordentlig Lettelse for de paagældende Sparekassers Bestyrelser, foruden at det jo ogsaa giver de paagældende Spareren den Lettelse, som følger af Fritagelsen. Som Følge deraf har jeg imidlertid ment ogsaa at kunne gøre en tilsvarende Ændring i § 26, som lidt mere begrænser de Reklamationer, der kunne finde Sted om Refusion af betalt Kapitalskat, for at det ikke skal blive alt for overvældende for Administrationen og komme til at omfatte alt for ubetydelige Skattebeløb. Jeg har derfor tilføjet den Bestemmelse, at den saaledes betalte Skat kun kan kræves refunderet, naar den udgør mindst 2 Kr. Da man jo altid er gaaet ud fra, at det er rimeligt, at der bliver taget lidt mindre lempeligt paa den Indtægt, som hindres fra Kapital, end paa den, der hidrører fra personligt Arbejde, tror jeg ikke, der kan indvendes noget imod, at den, som delvis har sin Indtægt af Kapital, kommer til at svare den ubetydelige Skat af indtil 2 Kr. i Tilfælde, hvor den, der har den samme Indtægt af rent personligt Arbejde, bliver fri derfor. — Derhos har jeg til § 31 foreslaaet, hvad jeg ogsaa sidst bebudede, at Ordet „overstige“ bliver ændret til „udgøre“, saaledes at henholdsvis 1,500 og 1,200 Kr. bliver det virkelige Skatteminimum, det vil sige den Indtægt, af hvilken der skal svares Skat. Jeg skal i Henhold til, hvad jeg sidst udtalte, tillade mig særlig at anbefale denne Ændring. — De følgende Ændringer vedrøre det, jeg før omtalte, nemlig en lille Forskydning af de i Lovforslaget ved 2den Behandling indsatte Frister. — Under Ændringsforslaget Nr. 16